

Д В Ъ Т Ъ П Р И Я Т Е Л К И .

Марийка и Надежда бѣхъ приятелки. Тѣ много се обичахъ и слушахъ. На училището ли ще отидѣтъ — заедно ; ще си поиграѣтъ ли — заедно ; ще направѣтъ ли нѣщо, пакъ заедно. Само нощта ги раздѣлѣше.

— Сбогомъ, Марийке, и легка нощъ ! — утрѣ пакъ ще се видимъ, казваше Надежда на приятелката си.

— Ще те чакамъ утрѣ рано у дома, отговаряше Марийка и като се стискахъ за рѣцѣтъ, приятелски се раздѣляхъ.

На сутринѣта тѣ рано, рано, зарадвани и засмѣни отивахъ на училището. Разговаряхъ се тѣй любезно и другарски, като че не сѣ видѣли кой знай отъ колко врѣме И това го правѣхъ всѣка сутрина : единъ пѣтъ Надежда ще отиде у Марийкини, на другата сутрина Марийка ще отиде у Надеждини, за да отидѣтъ заедно въ училището.

А колко весели бѣхъ тамъ ! Засмѣни и безгрижни идвахъ въ училището, защото и двѣтъ си научвахъ и написвахъ у тѣхъ зададеното. А въ училището само си го расправѣхъ, за да го научѣтъ още по добрѣ. Тѣ бѣхъ най добритѣ, най-трудолюбивитѣ и внимателни ученички. Обичаше ги учителя имъ, радвахъ имъ се родителитѣ, обичахъ ги и другаркитѣ имъ. На никого нищичко не казвахъ, съ никоя другарка не се карахъ или мразяхъ ; не помислювахъ на никому зло да направѣтъ.

Но пѣкъ и никой, никой не можеше да ги раздѣли ! Нѣкои лоши тѣхни другарки, които имъ завиждахъ, се мжчехъ да ги скаратъ и раздѣлѣтъ една отъ друга. Но тѣ знаяхъ това и не слушахъ думитѣ на такива другарки.